

Miroslav Kamil Černý

Miroslav Kamil Černý se narodil v roce 1950. Vyrůstal v chudých podmínkách – bez otce, jen s matkou a sourozenci.

„Můj tatínek mě absolutně neovlivnil, protože jsem ho viděl jednou... a to jsem ani nevěděl, že to je táta.“

Dětství poznamenané nedostatky i politickým systémem, který určoval směr života už od školy.

„Byli jsme tři děti, s mamou babičkou, malý byt.... bída, komunismus.“

Zlom přišel v roce 1968. Krátké období svobody vystřídala okupace vojsky Varšavské smlouvy.

„Bydlel jsem v Košířích a tam byl koridor na letišti, a tak každou minutu jednou takový hnusný letadlo, hučelo to, přistávali s tanky. To nejde povídat.“

Na začátku normalizace – období, kdy režim znovu utahoval kontrolu nad společností – se Kamil Černý dozvěděl o nenásilném protestu. A tak se vydal z Košíř do centra k obchodnímu domu Domov.

„Tam byla nějaká rozbitá výloha, to se tam v noci něco dělo.“

Přiběhl k němu voják s policistou. Vzali mu občanský průkaz a zatkli ho.

„Vedli mě do...ulice v ulice v Krakovský byla policajtovna. Mě se neptali, jenom mě tam viděli, se otevřely vrata a tam byla dlouhá chodba a schodiště a tam byl na každým asi sto policajt, voják, milicionář. Tak si každý do mě bouchl. Já byl hubený, takovejhle klučik, vykulený, naivní a tam mě zmdlili strašně. Hodili mě do nějaký velký místnosti. Bylo nás tam asi pět a postupně až do odpoledne tam jsme stáli jeden vedle druhého. Nešlo se tam vejít vůbec, žádný jídlo samozřejmě, jenom na záchod nás někdo a vody jsme se mohli. Takže tohle takhle nastoupila normalizace.“

Kamil byl a je velmi aktivní člověk což dokazuje i jeho účast ve spolku Charta 77. Podpis petice dlouho zvažoval, dlouho vytvářel kopie, ale podepsal ji až později. Až konec osmdesátých let přinesl změnu. Demonstrace a postupný rozpad režimu.

„.....večer jsem poslouchal zase už hlasem Svobodná Evropa přestala být rušená, takže furt dokola jsme jich poslouchali. A tam říkali, že s-vznikla Společnost za veselejší současnost, že každý den se chodí na třídu politických vězňů. To je takový symbolický místo, tam, co dneska je opera, je tam parčík takhle, blízko hlavního nádraží. Tam jsme se sešli, povídali, podepisovali jsme nějaký petice a co kde domlouvali. Utíkali jsme k hlavní poště a měli jsme pohledy, posílali jsme z vězňům.“

Svoboda po roce 1989 pro něj znamenala hodně, ale chápal, že tato doba má své klady i zápory.

„Nejhorší, co se nepovedlo byla ta kriminalita že jo, protože v policejním státě se každý bál. A pak fakt začaly ty krádeže a loupeže a přepadení a takový. Tak tohle jinak všechno, všechno, všechno je lepší, všechno. Zdravotnictví, školství. No, no úžasný, svoboda.“